

Waarom ik niet langer naar de kerk ga

Een Open Brief door Wayne Jacobsen

Beste Medegelovige,

Ik waardeer jouw bezorgdheid om mij en jouw bereidheid om de kwesties die jouw zorg veroorzaakt hebben aan te snijden. Ik weet dat de manier waarop ik met de kerk omga een beetje onconventioneel is en door sommigen zelfs gevaarlijk genoemd wordt. Geloof me, ik begrijp die bezorgdheid omdat ik zelf ook op die manier gedacht heb en zelfs dat anderen geleerd heb.

Als je tevreden bent met de status-quo van de georganiseerde religie tegenwoordig, dan vind je het volgende artikel misschien niet zo prettig. Het is niet mijn bedoeling dat jij die ongelofelijke kerk op mijn manier zult gaan zien, maar om jouw vragen zo open en eerlijk mogelijk te beantwoorden. Zelfs als we het uiteindelijk niet eens worden, hopelijk zul je wel (gaan) begrijpen dat onze verschillen ons niet van elkaar hoeven vervreemden als leden van het Lichaam van Christus.

Naar welke kerk ga jij?

Ik vond deze vraag altijd al vervelend, zelfs toen ik in staat was om antwoord te geven met de naam van een specifieke organisatie. Ik weet wat het cultureel betekent, maar het is gebaseerd op een verkeerde vooronderstelling – dat de kerk iets is waar je naar toe gaat bij een speciale gelegenheid, locatie of georganiseerde groep. Ik denk dat Jezus een geheel andere kijk op de kerk heeft. Hij sprak er nooit over als een plaats om naar toe te gaan, maar als een manier van leven in relatie met Hem en met andere volgelingen van Hem.

De vraag waar ik naar de kerk ga is hetzelfde als vragen waar ik naar Jacobsen ga. Hoe moet ik daar antwoord op geven? Ik ben een Jacobsen, en waar ik ga, is een Jacobsen. ‘Kerk’ is zo’n zelfde woord. Het zegt helemaal niets over een locatie of een instelling. Het beschrijft een volk en hoe zij met elkaar omgaan. Als we dat uit het oog verliezen, zal ons begrip van de kerk verwrongen raken en zullen we veel van haar vreugde missen.

Probeer je De Vraag te ontwijken?

Het klinkt misschien alsof we alleen maar wat met woorden spelen, maar woorden zijn weldegelijk belangrijk. Als we de term ‘kerk’ slechts verbinden met weekend samenkomsten of instituten die zichzelf als ‘kerken’ georganiseerd hebben, dan missen we volkomen wat het betekent om als het Lichaam van Christus te leven. Het geeft ons een vals gevoel van veiligheid als we denken dat het bijwonen van een samenkomst hetzelfde is als het deel zijn van Gods kerk. Omgekeerd hoor ik mensen praten over ‘de kerk verlaten’ als ze niet langer naar een bepaalde gemeente gaan. Maar als de kerk iets is dat we zijn, niet een plaats waar we naar toe gaan, hoe kunnen we het dan verlaten tenzij we Christus zelf verwerpen? En als ik slechts denk aan een bepaalde gemeente als mijn deel van de kerk, heb ik mezelf dan niet afgescheiden van een grote menigte broeders en zusters die niet naar dezelfde plek gaan als ik?

Het idee dat zij die op zondagmorgen samenkomen om een praise concert te zien en onderwijs te horen deel zijn van de kerk, en zij die dat niet doen, er geen deel van zijn, is volkomen vreemd voor Jezus. Het gaat er niet om waar we op een specifiek moment tijdens het weekend zijn, maar hoe we de hele week door leven in Hem en met andere gelovigen.

Maar we hebben toch regelmatige gemeenschap nodig?

Ik zou niet zeggen dat we het nodig hebben. Als we op een plaats waren waar geen andere gelovigen te vinden zijn, zou Jezus zeker in staat zijn voor ons te zorgen. Daarom zou ik de vraag willen herformuleren: hebben mensen die groeien in hun kennen van de Levende God ook een verlangen naar echte en betekenisvolle relaties met andere gelovigen? Absoluut! De roep van het Koninkrijk is niet een oproep tot isolement. Ieder persoon die ik ooit ontmoet heb die een bloeiende levenswandel met Jezus heeft, heeft een verlangen om authentieke gemeenschap met andere gelovigen te delen. Ze realiseren zich dat wat zij zelf kennen van Gods leven is slechts ten dele, en de volledige openbaring van de Heer is alleen in en door de kerk. Maar soms is dat soort gemeenschap niet makkelijk te vinden. Regelmatig zullen we op deze zoektocht door tijden gaan waarop het lijkt alsof we geen andere gelovigen

kunnen vinden die onze honger delen. Dat is in het bijzonder waar voor hen die vinden dat het conformeren aan de verwachtingen van de religieuze instituten om hen heen leiden tot een beperken van hun relatie met Jezus. Zij zullen merken dat ze soms uitgesloten worden door gelovigen met wie zij nauwe vriendschappen onderhielden. Maar niemand die daar doorheen gaat, ziet die tijd als een feest. Het is onvoorstelbaar pijnlijk en ze zullen vol verlangen blijven uitkijken naar hongerige gelovigen om de reis mee te delen.

Mijn favoriete vorm van leven als Lichaam is dat waar een lokale groep mensen ervoor kiest samen een deel van de reis te wandelen door het ontwikkelen van hechte vriendschappen en het leren samen naar God te luisteren.

Zouden we niet aan een lokale gemeente toegewijd moeten zijn?

Dat wordt tegenwoordig zo vaak gezegd, dat de meesten van ons denken dat het ergens in de Bijbel staat. Ik heb het nog niet kunnen terugvinden. Velen van ons zijn gaan geloven dat het niet mogelijk is te overleven zonder de 'bedekking van het Lichaam' en dat we of zullen vervallen tot dwaalleer of zullen eindigen in zonde. Maar gebeurt dat ook niet in de vele lokale gemeenten?

Ik ken heel veel mensen die buiten die structuren leven en niet alleen een steeds diepere relatie met God krijgen, maar ook relaties met andere gelovigen die veel dieper gaan dan dat zij in het instituut vonden. Ikzelf heb ook niets van mijn passie voor Jezus of mijn liefde voor de kerk verloren. Sterker nog: beiden zijn de afgelopen jaren met grote sprongen gegroeid.

De Bijbel moedigt ons wel aan om aan elkaar toegewijd te zijn, maar niet aan een instituut. Jezus zei zelf dat waar twee of drie samenkomen met een focus op Hem, dat zij de vitaliteit van het kerkleven zouden ervaren.

Is het nuttig om regelmatig deel te hebben aan een lokale uitdrukking van die realiteit? Natuurlijk! Maar we maken een grote fout als we aannemen dat gemeenschap plaatsvindt om de eenvoudige reden dat we samen aan hetzelfde evenement deelnemen, zelfs regelmatig, of omdat we tot dezelfde organisatie behoren. Gemeenschap vindt plaats waar mensen de reis van het samen Jezus kennen met elkaar delen. Het omvat een open, eerlijk delende, oprechte zorg om elkaars geestelijke welzijn en bemoediging voor mensen om Jezus te volgen waarheen Hij hen leidt.

Maar onze instituten geven ons toch bescherming tegen dwalingen?

Het spijt me dat ik je zeepbel moet doorprikken, maar iedere grote dwaalleer die in de laatste 2.000 jaar Gods volk beschadigd heeft is voortgekomen vanuit een georganiseerde groep met 'leiders' die dachten dat zij Gods wil beter kenden dan alle mensen rondom hen. Omgekeerd werd vrijwel iedere beweging van God onder zijn volk dat hongerig was naar Hem verworpen door de 'kerk' uit die tijd, en die mensen die God wilden volgen werden buitengesloten, in de ban gedaan of terechtgesteld. Als je daarop jouw verlangen naar veiligheid gesteld had, ben ik bang dat het heel erg misplaatst is. Jezus zei ons niet dat "naar de kerk te gaan" ons zou beschermen, maar dat vertrouwen op Hem die bescherming zou geven. Hij gaf ons een zalving van de Heilige Geest zodat we het verschil tussen waarheid en dwaling zouden kennen. Die zalving wordt ontwikkeld als we Zijn wegen in Zijn Woord leren kennen.

en als we dichter naar Zijn hart toe groeien. Dat zal je helpen te herkennen wanneer uitdrukkingen van de kerk waar jij het leven mee deelt, schadelijk zijn voor het werk binnenin jou.

Traditionele kerken en gemeenten zijn dus verkeerd?

Absoluut niet! Uit eigen ervaring weet ik dat veel daarvan bestaan uit mensen die God liefhebben en die verlangen naar groei naar Zijn voorbeeld. Ik bezoek tientallen verschillende gemeenten per jaar die veel meer op relatie dan op religie gericht zijn. Jezus staat in het middelpunt van hun gemeenschappelijke leven, degenen die leiding geven zijn echte dienstknechten die niet een soort politiek leiderschapsspelletje spelen, en alle mensen worden aangemoedigd om elkaar te dienen en op te bouwen.

Ik bid dat nog veel meer van die gemeenten vernieuwd worden in hun passie voor Jezus, een oprechte zorg voor elkaar en een bereidheid om de wereld te dienen vanuit en met Gods liefde. Maar ik denk dat we ook moeten toegeven dat deze zeldzaam zijn in onze gemeenschappen, en vele bestaan slechts een korte tijd voordat zij onbewust naar institutionele antwoorden gaan zoeken voor de noden van het lichaam in plaats van dat zij afhankelijk van Jezus blijven. Wanneer dat gebeurt, voel je dan niet veroordeeld als God je zo leidt dat je met hen niet daarin meegaat.

Dus ik zou ook niet meer naar de kerk moeten gaan?

Ik ben bang dat deze vraag ook helemaal misgrijpt. Ik geloof namelijk dat jij niet meer naar de kerk gaat dan ik. We zijn er gewoon deel van. Wees jouw deel, waartoe Jezus je ook roept en waar hij je heen brengt. We groeien niet allemaal op in dezelfde omgeving.

Als jij met een groep gelovigen samenkomt op een bepaalde tijd en plaats, en die vorm van samenkomen helpt je om dichter naar Jezus te groeien en om zijn werk in jou te gehoorzamen, denk dat in 's hemelsnaam niet dat je moet vertrekken. Hou echter in gedachten dat dat op zichzelf niet de kerk is. Het is slechts één van de vele uitdrukkingvormen van de kerk op de plaats waar jij leeft.

Laat je niet verleiden om te denken dat puur omdat je de samenkomsten bijwoont, je het echte leven als lichaam ervaart. Dat gebeurt namelijk alleen als God jou verbindt met een groepje broeders en zusters met wie je hechte vriendschappen kunt opbouwen en met wie je de echte ups en downs onderweg door het leven kunt delen. Dat kan in traditionele kerken gebeuren, en evengoed daarbuiten. In de laatste zeven jaar heb ik honderden of misschien wel duizenden mensen ontmoet die gedesillusioneerd waren van traditionele gemeenten, en die tegelijkertijd geestelijk bloeien doordat zij Gods leven delen met anderen, meestal in hun huizen.

Dus samenkomen in huizen is het antwoord?

Natuurlijk niet. Maar laat het duidelijk zijn: hoe leuk het ook is om in een grote groep te aanbidden en onderwijs te ontvangen van begenadigde leraars, de echte vreugde van het leven als Lichaam van Christus kan niet in grote groepen gedeeld worden. Gedurende haar eerste 300 jaar vond de kerk de huiskamer de perfecte plaats om samen te komen. Die zijn veel geschikter voor de dynamiek van een gezin, en dat is hoe Jezus zijn lichaam beschreef.

Het samenkomen in een huiskamer is geen wondermiddel. Ik ben in ettelijke dramatisch slechte huissamenkomsten geweest en ik ben in kerkgebouwen geweest bij groepen die authentiek lichaamsleven met elkaar deelden. Maar de tijd die ik in alledaags lichaamsleven doorbreng, wil ik in nauw contact met een groep mensen doorbrengen. Ik weet dat het niet populair is in een tijd waar mensen het veel gemakkelijker vinden om in een prachtig (of niet zo prachtig) samengestelde dienst te zitten en dan naar huis te gaan zonder hun leven of hart ooit te hoeven openstellen voor het leven van een ander.

Maar uiteindelijk is voor mij niet belangrijk waar of hoe mensen samenkomen, maar of mensen gericht zijn op Jezus en elkaar werkelijk helpen op de zoektocht om te worden zoals hij. Samenkomsten zijn niet het echte vraagstuk, de kwaliteit van relaties wel. Waar ik ook kom, ik zoek altijd naar dat soort mensen, en ik ben altijd heel blij wanneer ik hen vind. In ons nieuwe thuis in Oxnard hebben we een paar van die mensen gevonden, en hopelijk vinden we er nog veel meer.

Reageer je nu niet gewoon vanuit pijn?

Ik denk dat dat zeker mogelijk is, en de tijd zal het leren, toch? Maar eerlijk gezegd geloof ik zelf van niet. Iedereen die in echt lichaamsleven betrokken is, zal bij tijd en wijle verwond raken. Maar er zijn twee soorten verwonding en pijn. Er is de soort pijn dat verwijst naar een probleem dat met de juiste zorg verholpen kan worden – zoals een erg verstuikte enkel. En er is de pijn die alleen verholpen kan worden door terug te trekken – zoals wanneer je met je hand tegen een hete pan aankomt. Mogelijk hebben wij allemaal en zekere mate van pijn ervaren toen we probeerden om Gods leven in instituties in te passen. Heel lang hebben velen van ons dat volgehouden in de hoop dat als we een paar dingen erin propten, dat het dan beter zou gaan. Hoewel we hierin in beperkte zin succesvol konden zijn in tijden van vernieuwing, ontdekten we ook dat uiteindelijk de conformiteit die een institutie vereist en de vrijheid die mensen nodig hebben om te groeien in Christus met elkaar in strijd zijn. Dat is zo gebeurd in vrijwel alle groepen die tijdens de geschiedenis van het Christendom gevormd zijn.

Zoek je dan naar de perfecte kerk?

Nee, en ik verwacht die ook niet te vinden aan deze kant van de eeuwigheid. Perfectie is niet mijn doel, maar het vinden van mensen met Gods prioriteiten. Het is één ding voor mensen om naar een ideaal te streven dat ze samen delen. Het is een ander verhaal om onze idealen te realiseren als die weinig gemeenschappelijks hebben.

Ik maak er geen geheim van dat ik diep bezorgd ben over de toestand van het georganiseerde Christendom. Het meeste van wat wij tegenwoordig ‘kerk’ noemen is niets meer dan goedgeplande optredens met weinig tot geen interactie tussen gelovigen. Gelovigen worden aangemoedigd tot een toenemende afhankelijkheid aan het systeem en haar leiderschap in plaats van aan Jezus Christus zelf. We gebruiken veel meer energie aan het aanpassen van gedrag tot wat het instituut verlangt dan aan het helpen van mensen om aan de voet van het kruis getransformeerd te worden!

Ik ben het zat om mijn tijd door te brengen met mensen die de kerk alleen zien als

een twee-uur-in-de-week-schuld-aanpraat-sessie, terwijl ze de rest van de week leven met en vanuit dezelfde prioriteiten als de wereld. Ik heb genoeg van mensen die vertrouwen op hun eigen rechtvaardige werken, maar die geen bewogenheid hebben voor de volken op de wereld. Ik heb het helemaal gehad met onzekere mensen die het Lichaam van Christus gebruiken als een verlengstuk van hun eigen ego en die het manipuleren om in hun eigen behoeften te voorzien. Ik walg van preken die meer draaien om de binding van religie dan om de vrijheid van Gods liefde, en waar relaties weggedrukt worden ten behoeve van de eisen van een efficiënte organisatie.

Maar hebben onze kinderen geen kerkactiviteiten nodig?

Ik denk dat wat zij het meeste nodig hebben is om geïntegreerd te worden in Gods leven door relationele gemeenschap met andere gelovigen. 92% van de kinderen die opgroeien in zondagsschool met allerlei poppen en kleurplaten en spetterend vermaak, verlaten de 'kerk' zodra zij hun ouderlijk huis verlaten. In plaats van dat we onze kinderen volstoppen met regels en verhalen, moeten we hen laten zien hoe we gezamenlijk Gods leven kunnen leven.

Zelfs sociologen zeggen ons dat de belangrijkste factor die bepaald of een kind zal slagen in de maatschappij is of zij diepe, persoonlijke vriendschappen met volwassenen van buiten hun familie hebben. Geen enkele zondagsschool kan die rol vervullen. Ik weet van een gemeenschap in Australië die na 20 jaar samen Gods leven delen als gezinnen konden zeggen dat zij geen enkel kind voor het geloof verloren hadden toen zij tot volwassenheid kwamen. Ik weet dat ik hier veel te snel afrondt, maar ik wil echt benadrukken dat het veel belangrijker is dat onze kinderen echte gemeenschap onder gelovigen ervaren dan dat zij de toeters en bellen van een spetterend kinderprogramma ondergaan.

Naar welke dynamieken in lichaamsleven zoek je?

Ik zoek altijd naar een club mensen die ernaar verlangen de Levende Christus te volgen. Hij is het middelpunt van hun levens, hun moeilijkheden, hun gesprekken. Ze verlangen ernaar authentiek en vrij te zijn, om hun pijn te tonen als ze pijn hebben, om hun vragen te uiten als ze vragen hebben, en om Zijn stem te volgen zonder dat anderen hen beschuldigen dat ze verdeeldheid zaaien of rebels zijn. Ik zoek naar mensen die hun geld niet verbrassen aan extravagante gebouwen of flitsende programma's; waar mensen niet naast elkaar zitten als volslagen vreemden; waar zij allemaal deelnemen als een priesterschap voor God in plaats van het passief toekijken vanaf een veilige afstand.

Geef je mensen geen excuus om thuis te blijven en niets te doen?

Ik hoop het niet, alhoewel ik weet dat dit een gevaar is. Ik realiseer me dat sommigen die traditionele kerken verlaten uiteindelijk die vrijheid gaan misbruiken om hun eigen verlangens te vervullen en zo het echte kerkleven helemaal mislopen. Verder ben ik absoluut geen fan van 'kerkhoppers' die van de ene naar de andere kerk gaan om de nieuwste trend te volgen of de best mogelijke bevrediging van hun egoïstische behoeften te voorzien.

Maar de meeste mensen die ik ontmoet of spreek zijn niet buiten het systeem omdat

zij hun passie voor Jezus of zijn volk verloren hebben, maar alleen omdat de beschikbare traditionele kerkvormen hun honger naar relaties niet konden stillen. Zij zoeken authentieke uitdrukkingen van lichaamsleven en betalen een ongelofelijk prijs om dat te verkrijgen. Geloof me, we zouden het allemaal makkelijker vinden om gewoon met de stroom mee te gaan, maar zodra je eenmaal geproefd heb van levende gemeenschap tussen vurige gelovigen, is het onmogelijk om genoeg te nemen met iets minder.

Leidt deze kijk op de kerk niet tot verdeeldheid?

Niet in zichzelf. Het brengt pas verdeeldheid zodra zij van anderen eisen dat die zich aanpassen aan hun openbaring van de waarheid. De meerderheid van ons die deze route nemen worden ervan beschuldigd dat zij verdeeldheid brengen omdat vrijheid bedreigend kan zijn voor hen die hun veiligheid vinden in een religieus systeem. Maar de meesten van ons proberen niet eens om anderen ertoe te brengen hun kerken en gemeenten te verlaten. We zien het Lichaam van Christus als groot genoeg om al Gods kinderen te omvatten hoe Hij hen ook samenbrengt en hoe zij ook samenkomen.

Eén van de dingen die vaak over de traditionele kerk gezegd wordt is dat de zondagmorgen het meest opgedeelde uur in de Amerikaanse cultuur is. We komen alleen samen met mensen die eruit zien zoals wij en die de dingen op dezelfde manier willen zien gebeuren zoals wij. Ik heb nu ingezien dat ik veel meer mogelijkheden heb om met mensen om te gaan die een bredere dwarsdoorsnede van Zijn lichaam vormen. Ik eis niet van anderen dat ze het op mijn manier doen en ik hoop dat op den duur degenen die het anders zien zullen ophouden te eisen dat wij onszelf aan hen aanpassen.

Waar kan ik dergelijke gemeenschap vinden?

Daar is geen makkelijk antwoord op. Het kan al te vinden zijn in de vorm van gemeenschap waarin je nu samenkomt. Het zou verderop in de straat kunnen zijn, of aan de andere kant van de buurt waarin je woont.

Je kunt ook betrokken raken in een soort bewogen uitreiken naar de behoeftigen en verbrokenen in jouw leefomgeving als een manier om dit leven in jou uit te leven en om anderen te ontmoeten die een zelfde honger hebben.

Verwacht niet dat deze vorm van gemeenschap makkelijk in een organisatie te gieten is. Het is organisch, en Jezus kan je er brengen daar waar jij je bevindt. Kijk naar Hem en vraag Hem een groepje mensen in jouw leven te brengen met wie je deze ontdekkingstocht kunt ondernemen. Ze gaan misschien niet eens allemaal naar dezelfde kerk als jij. Het zijn misschien burens of collega's die ook de Heer vurig zoeken. Zou dat soort relaties en contacten onder Gods volk geen onvoorstelbare vruchten voortbrengen?

Verwacht ook niet dat het gladjes en gemakkelijk zal verlopen. Het zal zeker specifieke keuzes van onze kant vragen om Jezus gehoorzaam te zijn. Het vraagt misschien training en gewenning om oude gewoonten af te schudden en om vrij te worden, zodat Hij zijn gemeenschap rondom jou kan gaan bouwen, maar het is het helemaal waard. Ik weet dat het sommige mensen dwars zit dat ik niet mijn normale

plek in een kerkbank op zondagmorgen inneem, maar ik kan je absoluut zeggen dat mijn slechtste dagen buiten georganiseerde religie nog steeds beter zijn dan mijn beste dagen erin.

Voor mij is het verschil als het luisteren naar iemand die over golf praat of naar het werkelijk zelf een set clubs pakken en golf gaan spelen. Kerk-zijn is precies zo. In onze tijd hebben we niet nog meet gepraat over de kerk nodig, maar mensen die eenvoudigweg klaar zijn om in haar realiteit te leven.

Mensen over de gehele wereld ontdekken hoe zij dat weer kunnen gaan doen. Jij kunt één van hen zijn als je Hem toestaat jou je plaats in zijn lichaam te geven zoals Hij wil.

© *Copyright 2002 - Lifestream Ministries.*

© *Copyright Nederlandse vertaling 2003 - Paradigm Shift - Used with Permission.*

Lifestream.org
Oxnard, CA USA
805.988.4409

website: www.lifestream.org